

andet Ting. Det vil vel ses, at der nærmest i det andet Ting var Tale om at faste hele Udgiften over paa Kirkejerne, og det var det, man var særlig imod fra flere Sider, men man maa jo ikke lade sig bedrage af, hvad der fra flere Sider er udtalt, at man kunde finde det i og for sig ønskeligt, at slige Vighuse bleve oprettede. Det kan jeg ogsaa finde, deri er jeg enig, men det, som det her kommer an paa, er, om man finder det rigtigt, at sætte Bestemmelser derom ind i denne Lov, og det foreligger der ikke den allermindste Grund til at antage, at Lands-tinget vil være tilbøjelig til. Jeg fastholder, at det er et Spørgsmaal, der ikke hører hjemme i denne Lov, som kun er en Epidemilov, og som kun drejer sig om Foranstaltninger, der skulle træffes i Anledning af en Epidemi; det er noget ganske andet, der her er foreslaaet, end det, som Epidemiloven i og for sig medfører. Det, som Epidemiloven medfører, er, at naar der indtræffer større Epidemier, navnlig af dem, der omtales i det første Stykke af § 2, kan der opføres midlertidige Vighuse, hvorved man tænker paa saadanne, der kunne opføres i en Fart ved at opslaa Bræddesture og lignende. Det, som der derimod her tænkes paa, er faste Vighuse til normal daglig Brug; det er dog to ganske forskellige Ting. Derfor har ogsaa den ærede sidste Taler megen Ret, naar han tror, at det skulde være en Ting, der var ganske særlig nyttig i Epidemifælde at have saadanne Vighuse i Forvejen. Det er ikke Tilfældet. De Vighuse, som behøves under den Slags store Epidemier som Kolera og deslige, maa være meget større end de smaa, der her er Tale om. De Vighuse, der her er Tale om, og som skulle bruges til daglig Brug, ere, naar de ikke ere overordentlig dyre, i Reglen kun beregnede paa 2, 3, højest 4 Sig, hvad i Almindelighed kan tænkes tilstrækkeligt under daglige Forhold, hvor der ingen Epidemi er, men Vighuse, som skulle være tilstrækkelige under Kolera eller deslige Epidemier maa naturligvis være indrettede til at optage 20, 30, ja, flere Sig, og dertil kunne de her omtalte Vighuse aldeles ikke benyttes. Derfor er det en fuldstændig Misforstaaelse, naar man tror, at der vil vindes noget, som Epidemiforanstaltning betragtet, ved at den Slags Vighuse, som den her omtalte, opføres. Jeg betragter det som et Spørgsmaal, der vil lægge Loven Hindringer i Vejen og virke til, at den ikke kommer ud. Dette gælder ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa Udgifterne skulle udredes. For det første kan jeg ikke gaa ind paa, at Statskassen skal paatage sig nogen Udgift i saa Hen-

seende. Det Princip, Loven hviler paa, er, at Staten kan have Grund til at deltage i Epidemiuudgifterne, fordi Epidemiers Bekæmpelse har Interesse for det hele Land, i ethvert Tilfælde for en videre Krets, men de almindelige Vighuse til daglig Brug have ingen Interesse i videre Krese. De kunne have det for vedkommende Sogns Beboere for enkelte Steder, men de have netop ikke den videregaaende Interesse, hvorpaa man kan bygge, at Staten skal deltage i Udgifterne, saaledes som Tilfældet er ved Epidemilighuse. Dernæst kan jeg heller ikke gaa ind paa det Forslag, der er stillet om en Forpligtelse for Kirkejerne, thi uagtet denne Forpligtelse, saaledes som den her er stillet, ganske vist er meget mere moderat end det, der kom frem i Landstinget, maa jeg dog mene, det gaar ud over, hvad der rettelig kan paalægges Kirkejerne. Det, der rettelig kan paalægges Kirkejerne, er i det højeste det, at de skulle træffe de Foranstaltninger, som kræves i Kirkerne og Kirkegaardens Tary, for at gøre disse bekvemme, sunde osv., svarende til de Fordringer, der stilles i Nutiden. Men dertil kan det aldrig høre at bygge Vighuse. Kirkens og Kirkegaardens Tary er det ikke at faa saadanne, det er snarere i Kirkerne og Kirkegaardens Tary at være fri derfor. Derfor kan det paa ingen Maade bringes ind under de Forpligtelser, der paahvile Kirkejerne, selv om man vil strække disse vidt. At Kirkejeren f. Eks. er bleven tilpligtet ved Lov af 1873 at sætte en Rastelovn op i Kirken, er noget helt andet. Det kan bringes i Samklang med det Princip, at han skal gøre Kirkerne bekvemme og indrette dem efter Tidens Fordringer, for at deres Tilstand kan være tilfredsstillende, men dertil hører det, som sagt aldeles ikke at have Vighuse paa Kirkegaardene. Jeg kan derfor kun paa det bestemteste fraraade alle dem, der ønske, at denne Lov skal blive til noget i Nar, at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 3. Hvad de af Flertallet stillede Vædringsforslag angaar, har jeg i det hele ikke noget imod dem at erindre, Vædringsforslagene under Nr. 5 og Nr. 9 kan jeg jo ikke have noget at erindre imod, eftersom de stemme med, hvad Regeringens Forslag oprindelig indeholdt paa dette Punkt. Det har jo ogsaa været Regeringens Opfattelse, at for den Privatlæge — altsaa ikke Epidemilæge — som har behandlet en syg, og som derfor har faaet sin Betaling, maatte det stilles som et ganske naturligt Tilbehør til Behandlingen, som han ikke har noget tilstrækkeligt Krav paa at forlange særskilt Betaling for, at give Attest for, at den paagældende nu er kom-